

PARLAMENTUL ROMANIEI

CAMERA DEPUTATILOR

EXPUNERE DE MOTIVE

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare declararea zilei de 9 Mai, Ziua Independenței Naționale a României, ca zi de sărbătoare legală în care nu se lucrează. De asemenea, propunerea legislativă vizează declararea zilei de 9 Mai ca Zi a Parlamentului în vederea sărbătoririi ei printr-o ședință festivă comună a celor două Camere ale Parlamentului, dedicată evenimentului.

La 10 mai 1866, principele german Carol Ludovic de Hohenzollern Sigmaringen a sosit în București și în sala de ședințe a Adunării Deputaților a depus jurământul ca „**domn constituțional**” sub numele de Carol I. Ziua de 10 mai 1866-ziua urcării pe tron a domnitorului Carol I și a întemeierii dinastiei, a fost aniversată în anii următori ca zi de omagiere a domnitorului, fiind considerată sărbătoare națională.

În perioada respectivă, România nu era încă stat independent, fiind vasală Imperiului Otoman. Principatele Unite la 24 ianuarie 1859 sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza continuau să facă parte din imperiul sultanului care avea drept de suzeranitate asupra lor. Domnitorul Carol I a mers la Istanbul, capitala Imperiului Otoman, unde a primit la 12 octombrie 1866 firmanul de investitură de la sultan. Noua Constituție adoptată de Poartă în 1876 considera România „provincie privilegiată a Imperiului Otoman”.

Întrunită în ședință extraordinară la 9 mai 1877, Adunarea Deputaților, constatând că România se află în stare de război cu Imperiul Otoman, cu care a rupt legăturile, a votat moțiunea prin care se proclama unilateral „**Independența absolută a României**”. Mihail Kogălniceanu, ministrul Afacerilor Străine, care a participat la ședință a declarat : „**Suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare (...)** Guvernul va face tot ce va fi cu putință ca starea noastră de stat independent și de sine stătător să fie recunoscută de Europa la viitoarea pace”. Ședința Adunării Deputaților a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 118 din 27 mai 1877.

În aceeași zi și Senatul întrunit în ședința extraordinară, a votat următoarea moțiune : „Senatul, luând act de poziția creată României de Imperiul Otoman, **consideră Statul Român independent** și invită guvernul a lucra ca independența ei să fie recunoscută și garantată de marile Puteri Europene”. Ședința Senatului din 9 mai 1877 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 109 din 14 mai 1877.

Proclamarea independenței fiind hotărâtă de Reprezentanța Națională (Parlament) în ședință publică, așa cum a dorit Consiliul de Miniștri condus de Ion C Brătianu, dar și domnitorul Carol I, ziua de 9 mai 1877 a devenit Ziua Independenței României. Din punct de vedere juridic nu era necesar ca

notararea Parlamentului prin care a fost proclamată independența să fie promulgată de către domnitor deoarece șeful statului promulga doar legile.

Importanța actului de la 9 mai 1877 a fost subliniată de domnitorul Carol I chiar a doua zi când se împlineau 11 ani de domnie. Cu ocazia acestei aniversări, domnitorul a apreciat unanimitatea cu care Adunarea Deputaților și Senatul au proclamat independența, iar în mesajele adresate Camerelor la 15 iunie 1877 la închiderea sesiunii extraordinare a menționat : „**În ziua de 9 mai ați proclamat independența completă a României (...)** Vă exprim, în numele Țării, recunoștința mea.”

Independența națională proclamată de Parlament la 9 mai 1877 a fost cucerită de armata română prin participarea la războiul de independență din anii 1877-1878 împotriva Imperiului Otoman. După terminarea războiului, Congresul de la Berlin încheiat la 1 iulie 1878 a recunoscut independența României.

Deși independența a fost proclamată la 9 mai 1877, așa cum a precizat chiar domnitorul Carol I, începând cu anul 1878 autoritățile vremii au hotărât ca sărbătorirea independenței să se facă la 10 mai împreună cu aniversarea urcării pe tron a domnitorului. S-a considerat că între 9 și 10 mai este diferență de numai o zi, iar prin suprapunerea celor două sărbători 10 mai capătă o mai mare semnificație, devenind o „îndoită sărbătoare”.

Prin legea publicată în Monitorul Oficial nr. 60 din 15 martie 1881, România a luat titlul de regat iar domnitorul Carol I titlul de rege al României. Festivitățile încoronării au fost însă amânate până la 10 mai 1881 pentru a coincide cu „jubileul” împlinirii a 15 ani de domnie.

Cele trei evenimente diferite: 10 mai 1866 - urcarea pe tron a domnitorului Carol I, fondatorul monarhiei, 9 mai 1877 – proclamarea independenței României și 15 martie 1881 – dobândirea titlului de rege al României de domnul ei Carol I, au fost comasate și sărbătorite împreună la 10 mai 1881 când a fost încoronat primul rege al României moderne. Prin contopirea acestor trei evenimente istorice, ziua de 10 mai a fost considerată o „triplă sărbătoare”.

Ziua de 10 mai a continuat să fie sărbătorită până în anul 1947 când a fost abolită monarhia și proclamată republica.

Prin Decretul nr. 285 publicat în Monitorul Oficial 241 din 16 octombrie 1948 pentru stabilirea sărbătorilor legale s-a hotărât ca ziua independenței să fie sărbătorită la 9 mai deoarece la 9 mai 1877 a fost proclamată independența națională de către Parlamentul țării.

Din 1948 până în prezent, România a sărbătorit la 9 mai ziua independenței. Cei care afirmă acum că independența ar fi fost proclamată la 10 mai 1877 nu respectă adevărul istoric și încearcă să falsifice istoria. Nicolae Iorga scria în 1927 că „războiul de independență al României nu are istoria pe care o merită”. Astăzi putem spune că zilei de 9 mai 1877 nu i se acordă importanța pe care o merită în istoria poporului român. De aceea propunem ca 9 mai - Ziua Independenței Naționale a României, care este sărbătoare legală, să fie declarată zi de sărbătoare națională legală în care nu se lucrează. De asemenea, pentru că declararea independenței României din 9 mai 1877 a fost cel mai important act al Parlamentului României, această zi trebuie să devină și Ziua Parlamentului, sărbătorită ca atare printr-o ședință festivă a Camerelor reunite ale Parlamentului.

Întrucât prin această propunere legislativă se modifică art 139 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, care face parte din categoria legilor organice, în aplicarea prevederilor art. 75 alin. 1 din Constituția României republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

Inițiator:

Bogdan Diaconu

Deputat PSD

